

Naslov izvirnika: *Me'med, crvena bandana i pahuljica*

Copyright © Semezdin Mehmedinović and Fraktura, 2017.

All rights are represented by Fraktura, Croatia.

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

Za to izdajo: Založba Litera & Jurij Hudolin.

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja založbe Litera je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Knjižni program založbe Litera izhaja s pomočjo Javne agencije za knjigo RS in Mestne občine Maribor.

traduki^T

Izdajo tega dela je podprla ustanova TRADUKI, literarna mreža, katere člani so Ministrstvo za Evropo, integracijo in zunanje zadeve Republike Avstrije, Ministrstvo za zunanje zadeve Zvezne republike Nemčije, Švicarska kulturna fundacija Pro Helvetia, KulturKontakt Austria (po nalogu Urada zveznega kanclerja Republike Avstrije), Goethe-Institut, Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Ministrstvo za kulturo Republike Hrvaške, Resor za kulturo Vlade Kneževine Liechtenstein, Kulturna fundacija Liechtenstein, Ministrstvo za kulturo Republike Albanije, Ministrstvo za kulturo in informiranje Republike Srbije, Ministrstvo za kulturo in nacionalno identiteto Romunije, Ministrstvo za kulturo Črne gore, Ministrstvo za kulturo Republike Severne Makedonije, Ministrstvo za kulturo Republike Bolgarije, Leipziški knjižni sejem in fundacija S. Fischer Stiftung.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.4-31

MEHMEDINOVIĆ, Semezdin

Me'med, rdeča ruta in snežinka / Semezdin Mehmedinović ; prevedel Jurij Hudolin ; [spremna beseda Jurij Hudolin]. - Maribor : Litera, 2019. - (Knjižna zbirka Babilon)

ISBN 978-961-7056-35-8

COBISS.SI-ID 98150401

Semezdin Mehmedinović

ME'MED, RDEČA RUTA IN SNEŽINKA

prevedel Jurij Hudolin

1.

Me' med

Danes zjutraj bi verjetno moral umreti.

Pripravljaj sem se za službo in se tuširal, ko sem začutil topo, kovinsko bolečino v prsih in grlu in okus cementa na jeziku. Z občutkom nepopisne utrujenosti sem stopil izpod tuša in se še moker ogrnil v kopalni plašč. Sanja je že skoraj stopila iz stanovanja in šla v službo, prav takrat pa me je opazila skozi odprta vrata kopalnice. Rekel sem, da se ne počutim dobro in da se bom za hip vrnil v posteljo in da bo utrujenost hitro minila. Da gre lahko mirno v službo.

Ostala je. Moker in z vlažnimi lasmi, ogrnjen v kopalni plašč, sem legel na posteljo. Bilo je vse slabše. Prinesla mi je hladen čaj, pil sem, vendar ni pomagalo, ker ni imela izbire, je poklicala 911. Potem je nestrpno z okna gledala na ulico in čakala reševalno vozilo. Nisem imel moči, da bi se prekucnil na drugo stran in jo opazoval ob oknu. Zrl sem v divan, na katerem je malo prej sedela. Naenkrat sem začutil negotovost, ker je ni bilo tam, kjer je malo prej bila. Nato sem se zazrl v fotografijo na steni nad divanom.

Lasa. Zgodaj zjutraj je. Mlad budistični duhovnik je stopil skozi visoka lesena vrata v steni kamnite hiše in zdaj stopa po tlakovcih. Pred njim je reženj jutranje meglice. Majhen bel oblak. Kakor duh, za katerim hodi duhovnik v rdeči halji. S pogledom spremljam bel oblak nad tlakovci v Tibetu.

Za mojim hrbtom Sanja reče: »Prišli so.« Potem se vrne v doseg mojega pogleda. Odpre vrata, gleda po hodniku, vznemirjena, občasno me ošvrkne. Najino sobo kmalu napolnijo neznanci iz prve pomoči in hitro posedejo po postelji poleg mene. Še nikoli nisem doživel tako nasilnega vdora v mojo zasebnost. Popolnoma sproščeni in prepričani vase se razgledujejo po sobi, v katero so vstopili, hvalijo cvetlične motive pregrinjala, na katerem ležim, neznani ljudje v moji sobi. Neko dekle v modri uniformi razpre moj kopalni plašč, da sem pred vsemi gol, in vpraša:

»Gospod, koliko ste stari?«

»Petdeset.«

Po prvem šoku je napočil mir.

Vse naokoli sem dojemal brez čustev, kar pomeni – brez strahu. Sploh ko je minilo, se sedaj spominjam dogodka, kot da bi ga opazoval iz ozadja, prav tako, kakor da bi se zavest ločila od telesa in skoraj ravnodušno opazovala, kaj se dogaja.

Šok ni bil, ko je dekle v modri uniformi reklo: »Gospod, zadela vas je srčna kap!« Takrat je nastopila pomiritev. Ker je zavest premagala čustva. Kadar v filmih opisujejo mejna stanja, kakršno je bilo to, pogosto kažejo le sliko brez zvoka, včasih pa k temu dodajo še slowmotion. To je mehanski opis zavesti na delu.

Zavest se obnaša kakor hladen objektiv kamere.

Šok sem doživel v hipu, ko je prihajalo reševalno vozilo, sploh pa takrat, ko je skupina neznancev napolnila mojo sobo. To je nekaj, kar se godi drugim, ne pa meni, in temu se upiram, pred tem imam prvinski strah. Tukaj se strah pred boleznijo izraža v obliki strahu pred zdravniki in bolnišnico. V bolnišnico nisem

hodil niti na obiske. Zdaj pa je dekle v modri uniformi pred menoj nad posteljo reklo:

»Zadela vas je srčna kap!«

Prva misel je bila: Moti se, to ni srce. Potem sem pomislil: To dekle od nekod poznam. Skušam se spomniti, od kod, toda nad mano je takrat že veliko človeških rok, priklapljuje me na kable, premikajo v levo in desno, dekoncentrirajo me: ne morem se spomniti, od kod poznam dekle. Za modro bluzo vidim obrise njenih prsi, vendar si tega ne tolmačim kot znamenje spola. Zaskrbljeno me gleda, kakor da bi me česa krivila.

Še ena optična zaznava: telesa vseh ljudi okrog mene so nenaravno velika, moje pa se je zmanjšalo. Kaj je to, kar čutim? Utrujenost. Utrujenost zaradi pritiska v prsih, zaradi katerega mi peša dih, ki se je izenačil z utrujenostjo od življenja. In mislim: Torej, to je to? To je, torej, smrt? V tistem hipu sem vse začel gledati tudi kot protagonist in ne samo kot opazovalec. In si mislim: Dobro je, le da vse mine, utrujen sem, želim si zapreti oči in se ne spominjati. Želim si, da vse mine.

Še toliko, kolikor sem doslej živel, je bilo preveč.

Na poti v bolnišnico, ko sem ležal v vozilu prve pomoči in mi je na kolena pritiskala težka kovinska jeklenka za kisik, sem opazoval premikajoče oblake in zelene prometne znake, ki sem jim doslej pozornost namenjal le kot voznik. Skozi vrata vozila prve pomoči sem po neki upočasnitvi na pročelju stavbe opazil opeko z napisom LIBERATION BOOKS. Ta napis sem doslej videl le na Harunovi fotografiji. Potem pa, ko sem z njim nekoč odšel tja, da bi listal knjige, se nama ni posrečilo najti naslova. V

njegovem spominu je bilo to nekje blizu križišča ulic King in Henry. Na internetu ni podatkov o knjigarni. Preteklo nedeljo sem spet zaman iskal ta naslov, zdaj pa gledam dekle v modri uniformi, kako se sklanja nad mano, da bi mi popravila vzglavnik, in si zamišljam, kako neumno bi bilo, če bi jo vprašal:

»V kateri ulici smo zdaj?«

Kdaj bom imel priložnost najti LIBERATION BOOKS? Knjige imajo nad nami vseeno neko moč. Če ne bi bilo tako, se me za časa dramatične vožnje do bolnišnice napis LIBERATION BOOKS ne bi dotaknil. Mar se zavest ukvarja z vsem drugim, samo da bi pozabila na bolečino v prsih? Mladenič, ki sedi poleg mojih nog, vsake toliko premakne težko kovinsko jeklenko s kisikom, ki mi vodoravno leži na nogah. Premika jo tako, da se hladna kovina boleče neprijetno nasloni na moj kolenski sklep in to vsaj začasno postane prevladujoča bolečina v mojem telesu. Zaradi tega me popade tiha jeza do mladeniča, ki mogoče celo zavestno valja težko jeklenko za kisik po mojem kolenu, da bi mi pozornost s srca preusmeril drugam.

Potem sem postal pozoren na krošnje dreves ob cesti, listje je bilo rdeče rjavo, pred osipanjem. Jesensko listje je tukaj žarkih, sončnih barv, da lahko imamo tudi na oblačen dan občutek presežka svetlobe. Ali je bilo to jutro sončno? Sem zaradi barv v krošnjah dreves imel občutek iluzije sonca? Vedno me je prevzemala misel, da bom umrl v pokrajini, kjer rastejo listavci. V tem je nekaj neprepričljivega, nekaj očitnega.

Nekako nedostojno bi bilo umreti jeseni.

Kičasto je umirati jeseni, ko umira tudi vse drugo. Z listjem.

Reševalna vozila se ustavljajo pred bolnišnico. Prva slika s parkirišča, ki se mi je ponudila iz vodoravnega položaja: med avtomobili proti zgradbi bolnišnice hodi dekle v rdečem hokejskem dresu Washington Capitals in gleda nekam navzgor, proti oknu ali proti oblaku.

Na tem parkirišču sem bi le takrat, ko je soproga pesnika F. rojevala njuno hčerko. Tega dne je, kakor se spomnim, kupil novo Toyota Camry in me vprašal: »Ali boš vozil?« »Bom.« In sem se peljal en krog po parkirišču. To je bilo pred desetimi leti. Še zdaj se spominjam vonja novega avtomobila.

Na mrzlem novembrskem zraku se je maska za kisik orosila.

Na vhodnih vratih v bolnišnico me je pričakal zbor nasmejanih medicincev. Z moje desne strani se medicinska sestra trudi, da bi na roki našla veno in mi vzela kri. Dve dekleti v zelenih haljah z moje leve opazita in hvalita vzorec pregrinjala, v katerega sem ohomotan. V istem hipu se zastrmim v Sanjo na koncu hodnika, ki jo pravkar ogovarja nek moški (zdravnik?), s papirji v rokah, ona ga pazljivo posluša in potem začne jokati.

Zdaj se je nadme priklonil prav ta moški, ki mi z mrzlikavimi prsti preverja pulz in sprašuje:

»Koliko ste stari?«

»Petdeset.«

Za trenutek bi se rad vrnil v svoje stanovanje:

Kaj je odgovor na vprašanje, kdo sem, ko me golega s strani opazujejo tuji ljudje v moji sobi. In med njimi to dekle, ki jo od

nekod poznam. Tisto, kar me žene v nelagodje in potlačen sram, ni bližina smrti, temveč spoznanje, da je moje telo v tem trenutku objekt, ki nič ne izžareva. Moja mesenost je brez seksualnosti.

Poleg tega pa lahkotnost, s katero neznani ljudje premerjajo to telo v prostoru, ustvarja vtis izgubljene teže in dobesednega telesnega pomanjšanja. V trenutku, ko sem zreduciran na svoje telo (kot edino preostalo znamenje), doživljam popoln občutek lastne breztelesnosti. Jaz sem zgolj tisto, kar je od mene ostalo, kot življenjski ostanek, ko ležim v kopalnem plašču, pod katerim sem gol.

Vse, kar vem o telesu, vem kot pesnik, vendar se tudi v tem primeru precej selektivno omejujem na tiste lastnosti, s katerimi telo kaže svoje prednosti in svojo moč, ne pa šibkosti in pomanjkljivosti.

O telesnih boleznih pa pravzaprav ne vem ničesar.

Zavest prinaša logične anamneze na osnovi njej dostopnih znanj, in ko se je zgodil napad, ko sem stal pod tušem v kopalnici, sem bolečino v grlu in kovinski okus takoj povezal s člankom, ki sem ga letos bral v *Vanity Fairu*. Avtor besedila (Christopher Hitchens) piše o napadu, ki se mu je zgodil (in po katerem mu je bil diagnosticiran rak), in nazorno opisuje, da je začutil bolečino v prsih in vratu, da je začutil nekaj kakor počasno sušenje betona v prsih (to navajam po spominu in mislim, da je s temi besedami dobesedno opisal svoje stanje, v katerem sem zdaj tudi jaz). Ko sem stopil izpod tuša in se je bolečina v prsih okrepila, sem bil prepričan, da imam raka.

Potem se je, pravim, pripeljalo reševalno vozilo in dekle (zdravnica v modri halji), se je sklonila nadme in rekla: »Gospod, zadela vas je srčna kap!« Moja prva misel je bila: »Ne, draga. To ne more biti srce.« Zvest je tako močno verjela, da so moji simptomi podobni opisu Hitchensovega napada, da sem njegovim izsledkom pripisoval več teže kot uradni diagnozi. V vsakem primeru sem v nekem trenutku pomislil:

»Kako smešno! Umiram in mislim na Christopherja Hitchensa!«

To je res smešno: mojo resničnost v tako pomembnem trenutku pojasnjuje kolumnist *Vanity Faira*, ki sploh ne ve, da obstajam, in tako ne more vedeti, da se moj obstoj morebiti pravkar končuje.

»Koliko si star?«

»Petdeset.«

Ta dialog se je danes ves čas ponavljal.

Število mojih let je za zdravnike pomembna informacija. Občutek imam, da se na ta način prvič – v tem dolgem življenju – pravilno meri moj čas. Zato so danes izpuhtele vse moje iluzije o mladosti. Ljudje svoje doživljanje časa racionaliziramo, a se ga zunaj koledarskih omejitev ne zavedamo. Zato, ker v »duhu« ostajamo isti. »V duhu« sem jaz ista oseba, kot sem bil pri dvajsetih. Tako je najbrž pri vseh ljudeh, to je naša lastnost. Na ta način kljubujemo smrti. Zahodne kulture vidijo človeka v njegovi asimetriji in neskladnosti, tako da ga delijo na telo, ki se stara, in dušo, ki se ne stara. Razen, verjetno, pri Dostojevskem.

Omejen na telo, ležeč na operacijski mizi, sem ves čas s pogledi in skopim besediščem komuniciral z različnimi ljudmi, ki so se trudili okrog mojega oživljanja. Gre za presenetljivo veliko število ljudi, tistih, ki so me pripravljali na operacijo, in onih, ki so pri njej sodelovali. V pogovorih so delovali umirjeno, moj vtis pa je bil, da telo (to je: jaz) celo na operacijski mizi ne nudi veliko informacij. Poleg neizgovorljivega imena je o meni pričalo le še pregrinjalo s cvetličnim vzorcem à la Paul Gauguin, v katero sem ohomotan prišel sem, vsi so komentirali njegov videz, se zanimali za genezo porekla risbe na njem, verjetno prepričani, da ima pregrinjalo podobno poreklo kot jaz.

V nekem trenutku se je zdravnik, ki me je operiral, ne vedoč, kako bi artikuliral moje zapleteno ime, približal mojemu obrazu in mi skoraj prestrašeno rekel, da mora med operacijo govoriti z mano in da bi potreboval ime, s katerim me bo ogovarjal. Rekel je:

»Klical te bom Mé'med. Je to v redu?«

Kar se pregrinjala tiče, ne vem natančno, od kod je prišlo, vem le to, da je iz neke južnoameriške države. Mogoče iz iste kot nekdo od bolnišničnega osebja, ki me nagovarja in se zanima za pregrinjalo. V vsakem primeru se ti ljudje zelo čustveno odzivajo na moje poreklo, čeprav me ne sprašujejo, in predvidevam, niti ne vedo, od kod prihajam. Po mojem naglasu vedo le, da sem tujec.

Ali to pomeni, da so vsi ljudje posebno vznemirjeni, če umirajo v tujem in daljnem svetu, ki ni njihov, v svetu, kjer niso doma?

Prvič opazujem svojo notranjost: na levi strani mize je ekran, na katerem je prikazana slika mojih srčnih arterij. To, kar vidim, spominja na rastlino, ki se razrašča. Neka zelo tenka, skoraj prozorna vejica je začela rasti, se podaljševati. Za to rastjo stoji meni neznan, zapleten postopek, ki ga je zdravnik izvajal na moji skrčeni arteriji, tako da je razpihal zamašitev in omogočil normalen pretok krvi. V tistem hipu sem začutil neznosno olajšanje. Enak postopek opravi tudi na drugi arteriji: spremljam na ekranu, kakor da bi veja rasla pred mojimi očmi.

In to je vse. Bolečina v grlu in pritisk v pljučih sta izginila. Trenutek sproščenega dihanja je bil tako osvežujoč, da je utrujenost povsem izpuhtela iz telesa. Začutil sem potrebo, da se vzravnam, sestopim z mize in naredim korak.

Poln kisika.

Prostor se je nepričakovano izpraznil, za hip sem bil sam, slišal sem brnenje, vendar nisem mogel dognati, od kod izvira zvok. Stroj? Ali zmedena muha v zraku?

Potem se je prostor napolnil s človeškimi glasovi. Nihče me ni ogovarjal. Pogovarjali so se o včerajšnji epizodi popularne televizijske nanizanke. In se smejali. Neko dekle, Afroameričanka, se je sklonilo k meni in vprašalo: »Naj ti prinesem vodo?« Rekel sem: »Ja.«

Nekdo drug v sobi pravkar govori, kako je zjutraj ostal pol ure v zagozdenem dvigalu. Ko se je naposled pojavila služba za vzdrževanje dvigal in ko so ga rešili, se je počutil, pravi, »kakor čilski rudar, ki so ga iz zemlje pravkar dvignili na sonce«.

Pijem vodo iz plastičnega kozarčka. Ne spominjam se, kdaj sem se zadnjikrat tako zavedal okusa navadne, sladke vode.

Iz operacijske sobe se ležeč na ozkem vozičku peljem v dvigalu. Ob meni sta dva mlada človeka v bolniških haljah, nikamor se jima ne mudi, pogovarjata se, smejeta se in z lahkoto pozabljata na mojo prisotnost. Mogoče sta ljubimca. Ob njiju se počutim, kakor da bi se v moje telo vračalo nekaj primarnega. Ko smo vstopili v dvigalo, se je izkazalo, da sem v ležečem položaju tako dolg, da me lahko le s težavo spravita v premično škatlo dvigala. Ko so se vrata zapirala, sem začutil, kako moji stopali v gibanju pritiskata na njuni telesi.

Vsi ljudje, ki jih danes srečujem, izginjajo. Izginejo, ne da bi se mi uspelo posloviti od njih. Tudi tista dva ljubimca, ki sta cvrkotala in se smejala v dvigalu, sta odšla, jaz pa trenutka njenega odhoda sploh nisem zaznal.

V bolniški sobi me je nova medicinska sestra namestila v posteljo in rekla:

»Lepo pregrinjalo.«

Povedal sem ji, da je od doma. Potem mi je pojasnila, da ga vsekakor lahko zadržim tudi tukaj; mogoče je celo prepričana, da sem po otroško čustveno navezan na to stvar.

Potem sem poklical Sanjo, ki se je izgubila nekje v depresivni arhitekturi bolnišničnih hodnikov.

Če potegnem črto pod torek, 2. novembra leta 2000, lahko pogledamo, kaj se mi je zgodilo:

Ko sem se pripravljaj za v službo, sem doživel srčno kap.

Bil sem pod tušem in začutil sem top, kovinski pritisk v prsih in grlu, in ko je kmalu zatem prispelo reševalno vozilo, je dekle, ki me je pregledalo, naravnost in brez ovinkarjenja reklo: »Zadela vas je srčna kap.« Izpod maske za kisik sem opazoval Sanjo, ki je sedela na naslanjaču nasproti postelje, v kateri sem ležal obkrožen s tujci. Njen obraz je bil skremžen od strahu. V hitenju so me skupaj s pregrinjalom, v katero sem bil ohomotan, odnesli ven in me prepeljali v bolnišnico, potem pa so me operirali. Ko so mi vstavili opornice v zamašene arterije, so me namestili v bolnišnično sobo. Vse to je trajalo nekaj več kot tri ure, vendar sva se v tem času moj svet in jaz v njem korenito spremenila.

Po operaciji je zdravnik iskal Sanjo, vendar je v čakalnici ni bilo. Ko so me namestili v bolnišnično sobo, sem jo poklical po telefonu. Oglasila se je, pride. Bleda in z obrazom, otečenim od joka, je vstopila v sobo. Obraz kaže na nekontrolirano veselje in popolno žalost, ki jo je povsem zaslužnija. Nekaj v njej se je zlomilo. V njej tli nebrzdana želja, da bi me objela, vendar ne upa, ker se boji, da bi mi z objemom lahko storila kaj hudega. Povabim jo, naj sede na posteljo poleg mene.

»Kje si bila?«

»Pred bolnišnico.«

»Zunaj je hladno, ti pa takole oblečena ...« Zjutraj je – šele zdaj sem opazil – v naglici oblekla le lahen pulover čez majico.

»Nisem si upala čakati.«

»Kako to misliš?«

»Bilo me je strah, da mi bo zdravnik prišel povedat ...«

»Kaj naj bi ti povedal?«

» ... da si umrl.«

»No, ni prišlo ravno do tega.«

»Ko so od mene hoteli dovoljenje, da te operirajo, so me vprašali, ali želim, da pripeljejo duhovnika.«

»Kaj si jim rekla?«

»Rekla sem, da ni potrebno in da ti ne boš umrl.«

»Jim nisi rekla, da me župnik ne more spraviti z Bogom ...?«

»Nisem.«

»To bi jim morala povedati!« sem rekel v šali.

Potem se je, na videz, kajpak, ujezila (tukaj se umira, on pa se šali) in me s plosko dlanjo lopnila po prsih, se v istem hipu spomnila mojega srca in otrpnila, mogoče mi je storila kaj hudega, uh hu hu hu meša zrak z rokama nad mano, uhhuuuuu. Potem sva se zasmejala.

Tudi preostanek dneva sem se počutil dokaj dobro.

Zdaj sem v sobi ostal sam in tole si mislim o vsem:

Seveda sem razmišljal in vsa ta leta gradil odnos do svoje smrti, vendar nisem pričakoval, da bi ta lahko prišla zaradi srčnega zastoja. Vsi drugi organi bi lahko odpovedali, srce pa ni bilo vprašanje, srce je tukaj, sem si mislil, da bije zame, toliko dolgo, kolikor je potrebno.

Poklical sem Haruna. Zdaj je v St. Louisu. Na letališču.

»Koliko časa je še do tvojega poleta?«

»Šest ur.«

Ob polnoči, 31. januarja 1996, na poti iz Zagreba v Phoenix v Arizoni, smo na svojem emigrantskem potovanju v Ameriko pristali na letališču v St. Louisu.

Prestopali smo na drugo letalo.

Spominjam se niza usnjenih sedežev v čakalnici in polnočnih potnikov s kavbojskimi klobuki. Ob foteljih so bili tedaj pepelniki na visokih podstavkih in sopara je dišala po Jack Daniel'su. Teh pepelnikov zagotovo ni več tam. In zdaj, ko govorim z njim, se spominjam fotografije s te poti. Na njej Harun spi, z glavo naslonjeno na roke, s katerimi se opira na mizo v letališkem bifeju. Takrat je imel trinajst let. Jaz sem jih imel petintrideset. Zdaj jih ima on osemindvajset. Skoraj je že toliko star, kolikor sem bil jaz takrat ob polnoči, ko smo utrujeni čakali letalo za Phoenix. Koliko časa je minilo od tedaj? Petnajst let.

»Žal mi je, sine.«

»Kaj ti je žal?«

»Ker moraš čakati toliko časa.«

»Ti tolažiš mene, kakor da so meni krpali srce.«

Presenetilo me je tisto krojaško »krpanje«. Ko razmišljam o tem, je jezik postal edina resničnost, čutim, da je vsak telesni dotik osvobojen bolečine, in to je lepa iluzija.

Res se dobro počutim, me zanese in pozabim, da so mi »krpali srce«. Razen rahle bolečine v veni, odprti na dimljah, v tistem mehkem delu med spolovilom in stegnom ...

Ko sem ležal na operacijski mizi, mi je v nekem trenutku postalo jasno, da mi z žiletko drsajo po dimljah; hladen in dokaj neprijeten dotik. V tistem hipu mi ni bilo jasno, zakaj to počnejo. Če je moj problem srce – zakaj mi potem brijejo sramne dlake?

Žiletka, ki hladno drsa po moji koži. Naenkrat se je v zavesti pojavila slika obsojenca na smrt, v jutranji pripravi na električni stol.

Semezdin Mehmedinović
ME'MED, RDEČA RUTA IN
SNEŽINKA

prevedel Jurij Hudolin

knjižna zbirka

urednica

spremna beseda

jezikovni pregled

tehnično uredil

ilustracije in slika na naslovnici

izdajatelj

za založbo

tisk

naklada

babilon

Tanja Petrič

Jurij Hudolin

Marta Kocjan Barle

Primož Žerdin

Semezdin Mehmedinović

Založba Litera, Maribor 2019

Orlando Uršič

Demat, d. o. o.

500 izvodov

LITERA

Š.O.U.M. 1959